

[Einer Jensen.]

et Flertal bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og Konservative indstiller Lovforslaget til Vedtagelse med de Ændringer, som er nævnt i Betænkningen.

I § 1, 1ste Stykke, hedder det i Lovforslaget: „Det er forbudt“; det ændres til: „Det er ikke tilladt“. I Stykke 2 ændres „Forbud“ til „Bestemmelser“, og i Stykke 3 ændres Bestemmelsen til, at Anerkendelse skal gives, naar „vedkommende Forening, Engageringskontor eller Institution“ underkaster sig de nærmere Regler, som fastsættes af Socialministeren angaaende Tilsyn med Arbejdsanvisningen. I samme Stykke, Linie 5—6, og i Stykke 4, Linie 4—5, ændres Ordene: „indeholdte Forbud“ til: „indeholdte Bestemmelser“. I Stykke 5 ændres Undtagelsesbestemmelsen, for saa vidt angaar Pladsanvisning af Skibsofficerer, hvilket altsaa betyder, at denne kommer til at falde ind under Loven.

Ændringsforslagene til § 2 gaar ud paa at give Tilladelse til, at de bestaaende Husgerningskontorer kan fortsættes — i Mod sætning til Lovforslaget, der gik ud paa at forbyde dem —, dog saaledes, at de skal opfylde Næringslovens Bestemmelser om Betingelserne for Erhvervelse af Næringsret, og de skal underkaste sig Bestemmelser fastsatte af Direktøren for Arbejdsanvisningen vedrørende deres Virksomhed og Betalingen for denne.

I § 3 indføres der følgende Ændring. Medens Lovforslaget gaar ud paa, at de nuværende Fæstekontorbevillinger ophører, naar deres Indehavere afgaar ved Døden, kan der efter Ændringsforslaget meddeles ny Bevilling til Fæstemænd i Kommuner, hvor der ikke er Adgang til at faa Anvisningen besørget af de offentlige Myndigheder.

Endvidere indsættes der en ny Paragraf, der tager Sigte paa den Avertering, der nu finder Sted vedrørende Pladsanvisning med Krav om Indskydelse af Kapital, Dusører og lignende. Der gives Arbejdsdirektøren Ret til, naar han bliver opmærksom paa saadanne Avertissementer, at lade dem undersøge og se, om det, der finder Sted, er en Pladsanvisning, hvorved man søger paa uretmæssig Maade at berøve den, der søger Plads, et vist Beløb.

Ændringsforslag Nr. 10 til § 4 gaar ud paa at ændre Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden til den 1. Oktober 1933, samme Tidspunkt, som Socialreformen træder i Kraft, og samme Tidspunkt, som de efter Loven oprettede Fortsættelseskasser træder i Virksomhed. Dermed mener man at have

bragt Sammenhæng i hele Ordningen; det samme gælder de Ændringer, der foreslaas til selve Arbejdsløshedslovgivningen.

Jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale disse Ændringsforslag og haaber, at det hurtigt maa lykkes at faa gennemført Lovforslaget i Rigsdagen.

Søren P. Larsen: Ved dette Lovforslag har Udvalget delt sig paa den Maade, at Regeringspartierne og det konservative Folkeparti er blevet enige om en Affattelse af Lovforslaget, som de anbefaler Tinget at vedtage, medens Mindretallet, Venstres Medlemmer, ikke kan gaa med til at anbefale Vedtagelse af Forslaget i den Skikkelse, som det vil faa, naar disse Ændringer er indføjet.

Spørgsmaalet om den private Arbejdsanvisning har jo været til Debat her i Rigsdagen nogle Gange, og vi i Venstre har erklæret os rede til at være med til at hindre de Misbrug, der kan finde Sted derigennem, at private Anvisningskontorer søger at udnytte de arbejdssøgende. Vi har sagt, at der var særlig to Omraader, hvor man skulde skride ind og kunde hjælpe de pladssøgende. For det første kunde man sørge for, at der ikke oprettedes Kontorer med den Hensigt at berige Kontorejeren, og det kunde man gøre gennem Bestemmelser om, at Kontorerne ikke maatte tage et for højt Indskrivningsgebyr, et Indskrivningsgebyr, som maa betales uden Hensyn til, om Plads anvises eller ikke. Og det andet Forhold, vi kunde tænke os at være med til at rette, er dette, at der er Kontorer, som søger at faa for stor en Del af den Løn, en arbejdssøgende kan opnaa for sit Arbejde, derigennem at man forlanger Betaling til Kontoret af den arbejdssøgende gennem en længere Periode, efter at Arbejdet er anvist. Som sagt, vi i Venstre har erklæret os villige til at gaa med til regulerende Foranstaltninger, saaledes at disse Misbrug kunde hindres og de arbejdssøgende beskyttes. Vi har ment, at dette bedst og lettest kunde opnaas, hvis man indførte Bestemmelser i Lighed med dem, der findes i Næringsloven, og vi har paa dette Grundlag stillet foreløbige Ændringsforslag om at henlægge hele den private Arbejdsanvisning og Tilsynet med den under saadanne Bestemmelser. Derved vil den private Arbejdsanvisning blive opretholdt, og vi mener, at den private Arbejdsanvisning udfylder en Opgave, idet Erfaringerne viser, at de private Arbejdsanvisningskontorer har bestaaet til Trods for, at man skal yde et Vederlag for at